

i Brugen af sin Eiendom, saa stiller Sagen sig anderledes. Vil Eieren have yderligere Sikkerhed, saa har Udvalget sat ham i Stand dertil, idet han kan tilfalde Strandsynsmænd og lade dem træffe Bestemmelse med Appel til Landvæsenkommissionen; det er de bedste Sagtyndige paa det Omraade, der kunne findes. Han kan da fredlyse den Del af Kysten, hvor han har Bygninger osv. og afmærke dem. Men med Hensyn til den øvrige Strækning, som for ham kun har æsthetisk Betydning, som ganske vist ogsaa er Noget værd, og hvor det egentlig kun er et Slags Højhedsret, det gjælder om den Del, hvor den hvide Strandbred stilles op i Dag og forsvinder i Morgen, med Hensyn til den vilde man ligesom komme i Kollision med den almindelige Opfattelse af, hvad den ene Samfundsklasse skylder den anden, naar man vilde forlange, at paa denne værdiløse Grund, som imidlertid er nødvendig for Alle, der færdes paa Havet skulde Fisserne være givet i Kysteierens Bøds, saaledes at han ubetinget og overalt skulde kunne fjerne dem, der søge dertil med deres Baade. Derfor mene vi, at det er et praktisk Forslag, der ikke krænker Principerne for Eiendomsretten, og som giver Fifferiet og Fisserne, hvad de kunne forlange, naar det foreslaas, at hvor Kysteieren virkelig kan paavise en Interesse, der kan han faae fredet og faae Politiets Hjælp dertil, hvad han nu ikke kan, fordi det er vanskeligt at sige, hvad der er Forulempelse og hvad ikke, men kan han ikke paavise den allermindste Interesse, saa maa den Befolkning, der færdes paa Havet have Lov til at gaa i Land for at faae bragt sine Garn til Tørring og maasse tætte deres Baade eller ordne deres Janak, dog kun, hvor der intet Græs er, og hvor Eieren aldrig har anvendt den fjerneste Beføstning eller noget som helst Arbejde. Derfor maa jeg overfor den høitærede Minister, som kun modstræbende vilde gaa med til dette Forslag, fastholde dette almindelige Synspunkt. Naar den høitærede Minister bestemt vilde modsætte sig det 2det Stykke, saa forekommer det mig, at af hvad jeg har sagt om Trangen til Strandbredden i Almindelighed, følger, at hvor Kysten er af en saadan Bestaaenhed, at en saadan Strandbred ikke findes, hvor den maasse har været for lang Tid tilbage, men hvor Eieren har dømmet ind, rammet Bæle ned eller lavet sig en Døsfæring eller paa en eller anden Maade opdyrket Jorden der, vil faktisk i Tidens Løb Fisserne mere og mere udelukkes fra denne Del af Kysten, saa vist som Opdyrkingen mere og mere skrider frem. Altsaa,

saae vi ikke en saadan Bestemmelse, ogsaa med Hensyn til den dyrkede Kyst, vil Fissernes Stilling i Aarenes Løb bestandig blive værre og værre. Det er et Moment, som man ikke kan lade ude af Betragtning, men, naar vi i denne Henseende have foreslaaet at fiktive Fisserne den albeles fornødne Udgang til at faae en Ophalings- og Tørringsplads med saa lidt Bøvær og Gene for Eieren, som tænkeligt er, idet vi udtrykkelig fastholde den Bestemmelse, at denne ikke maa hindres eller forulempes i Brugen af sin Eiendom, og at der ikke maa ophales eller tørreres i Nærheden af Bygninger, Beplantninger eller Lignende, saa forekommer det mig, at vi, hvad Bladsen angaar, have taget alle de Kauteler, der kunne forlanges. Det forlanges jo atter her, at Bladsen skal paavises og Nødvendigheden godtgøres overfor Mænd af Eiendomsbesidderens egen Klasse, nemlig Strandkommisærer med Appel til Landvæsenkommissioner, Mænd, som til alle Tider ville staa Kysteieren nær i enhver Henseende, saa at man snarere kunde frygte at de ikke vilde bekvæme dem om Fisserne end om det Modsatte. Overfor Kysteierne er det en Domstol, som til alle Tider vil have Sands og Syn for deres Interesser, medens den maasse mere vil mangle Sands for Fissernes Behov. Og yderligere have vi taget den Kautel, at naar Fisserne forlange en saadan bestemt Plads, skulle de ikke alene kunne godtgjøre Nødvendigheden deraf for Strandsynsmænd og eventuelt for Landvæsenkommissionen, men ogsaa erlægge den Betaling, som er nødvendig, og som bestemmes af Mænd, der ere udmeldte af Retten, og som ogsaa ville være Mænd af Eiendomsbesidderens Klasse — det tør man sikkert gaa ud fra — erlægge den forud og under Et for 5 Aar ad Gangen. Det giver Eiendomsbesidderne en Sikkerhed for, at Fisserne ikke uden at have de kontante Penge og uden at erlægge denne Betaling for flere Aar og overhovedet blive enige om at præstere Alt, hvad der skal præsteres, ville søge denne Plads. Alle disse Baand ere paalagte Fisserne, naar de ville forlange en saadan Plads udlaagt. Vil man overhovedet hævde, at Fisserne have et Behov til at faae Udgang til Kysten — denne Trang kan maasse det ene Dieblit være mindre end det andet, uden at det bestemt kan konstateres, saa kan man ikke være forsigtigere, end Udvalget har været med at fiktive Eiendomsbesidderne mod at forulempes med Hensyn til deres virkelige Rettigheder. — Jeg vil overfor den høitærede Ministers Paastand om, at de ikke have Trang dertil, uagtet jeg selv overfor de meget radikale